

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové, Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Michala Mazance a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci stěžovatele **M. M. S. Z. E.-d.**, zastoupeného Mgr. Martinem Slezákem, advokátem se sídlem v Chýni, U dráhy 316, za účasti **Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti podané proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 5. 10. 2006, č. j. 47 Az 58/2006 - 18,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II.** Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III.** Ustanovenému zástupci stěžovatele Mgr. Martinu Slezákovi, advokátovi se sídlem v Chýni, U dráhy 316, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 2550 Kč. Tato částka bude uhrazena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností stěžovatel napadl v záhlaví označený pravomocný rozsudek, kterým byla podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 25. 8. 2006, č. j. OAM-1028/LE-07-07-2006, kterým byla zamítnuta jeho žádost o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění platném pro projednávanou věc.

Vzhledem k okolnosti, že v dané věci se jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany (dříve ve věci azylu), Nejvyšší správní soud se ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS, www.nssoud.cz.

Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného

dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech mezinárodní ochrany je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věci mezinárodní ochrany je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje, v mezích kritérií přijatelnosti, v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Stěžovatel však žádné důvody přijatelnosti své kasační stížnosti netvrdil a v kasační stížnosti uplatnil toliko důvod podle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s., tj. zmatečnost řízení, jež spatřuje v tom, že rozhodoval soud, který v dané věci nebyl místně příslušný; podle jeho názoru, který bezvýsledně uplatnil již během řízení před krajským soudem, měl v dané věci rozhodovat Městský soud v Praze namísto Krajského soudu v Praze, ke kterému podal žalobu v důsledku špatné informace poskytnuté Ministerstvem vnitra při převzetí správního rozhodnutí.

Nadto bylo dne 19. 4. 2007 zdejšímu soudu doručeno podání stěžovatele psané zřejmě v arabském jazyce, v českém jazyce označené jako návrh na provedení důkazu, a následně dne 23. 4. 2007 podání o potvrzení stížnosti, vystavené Českou advokátní komorou, na advokáta stěžovatele. V návaznosti na tato podání byl zástupce stěžovatele vyzván přípisem ze dne 30. 4. 2007, č. j. 9 Azs 74/2007 – 48, doručeným mu dne 4. 5. 2007, aby v součinnosti se svým klientem sdělil Nejvyššímu správnímu soudu obsah podání a specifikoval veškeré skutečnosti, které mají být navrhovaným dokazováním prokázány, včetně důkazů, které mají být v předmětném řízení provedeny. Dále byl vyzván, aby sdělil, proč je navrhované dokazování podstatné pro rozhodnutí o kasační stížnosti a z jakého důvodu nemohl příslušné důkazy stěžovatel v předchozím řízení před krajským soudem navrhnout. K zaslání sdělení ve smyslu výše uvedeného byla zástupci stěžovatele stanovena lhůta 5 dnů ode dne doručení výzvy s tím, že v opačném případě zdejší soud nebude k danému podání přihlížet. Dne 11. 5. 2007 obdržel Nejvyšší správní soud sdělení zástupce stěžovatele, který uvedl, že stěžovatel svá obsáhlá tvrzení označil jako návrh na provedení důkazu, avšak věcně jde o souhrn jistých tvrzení, jejichž obsah byl zjištěn pomocí tlumočnicka z arabského jazyka. Těmito tvrzeními stěžovatel brojí proti tomu, že ke své žádosti o azyl neměl možnost cokoli říci, dále namítá, že rozsudek krajského soudu neobdržel ve lhůtě 30 dnů a tudíž měl být převezen do „otevřeného“ azylového zařízení. Současně si stěžuje jednak na chování policie (prohlídky, večerky atd.), jednak na to, že nemá nárok na bezplatnou lékařskou péči a že má vycházky jen jedenkrát denně (15 min.). Závěrem žádá o přešetření své žádosti o azyl ještě jednou a doufá, že bude spravedlivě posuzována podle českých zákonů.

V této souvislosti Nejvyšší správní soud poznamenává, že se nejedná o žádné návrhy na provedení důkazu ani o skutečnosti, které by provádění dokazování jakkoli odůvodňovaly, a s přihlédnutím k jednotlivým tvrzením stěžovatele připomíná, že požadavek na nařízení jednání v řízení před krajským soudem nevznese a že lhůta stanovená zákonem o azylu pro převoz cizince do jiného azylového zařízení je stanovena ve vztahu k vydání rozhodnutí krajského soudu, nikoli k jeho doručení; nehledě na to, že současná právní úprava již nepočítá se lhůtou 30 dnů, ale 45 dnů ode dne podání žaloby [§ 73 odst. 2 písm. b) zákona o azylu]. Ostatní tvrzení stěžovatele směřují v zásadě proti pobytovému režimu v zařízení ve V. P., který není předmětem řízení o kasační stížnosti v dané věci.

Co se týče stížnostní námitky, Nejvyšší správní soud konstatuje, že otázkou nedostatku místní příslušnosti se ve skutkově a právně obdobném případě, kdy stěžovatel použil v podstatě stejnou právní argumentaci, podrobně zabýval, a proto odkazuje na svůj právní názor vyjádřený v rozsudku ze dne 22. 2. 2007, č. j. 2 Azs 156/2006 - 38, www.nssoud.cz., jakož i v rozsudku ze dne 22. 3. 2007, č. j. 8 Azs 118/2006 - 81, www.nssoud.cz, který vychází z toho, že nedostatek místní příslušnosti krajského soudu, který ve věci rozhodoval, namítaný až v kasační stížnosti, zásadně nezpůsobuje zmatečnost řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. a není tak důvodem pro zrušení jeho rozhodnutí. Případná místní nepřislušnost soudu by totiž byla zhojena pomocí zásady perpetuatio fori (trvání místní příslušnosti), k jejíž aplikovatelnosti se Nejvyšší správní soud vyslovil ve svém usnesení ze dne 12. 6. 2003, č. j. Nad 52/2003 - 28, publikovaném pod č. 27/2003 Sb. NSS, www.nssoud.cz, s tím, že jako obecná zásada právní se užije i ve sféře správního soudnictví.

Ze shora uvedeného vyplývá, že judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na námitku uplatněnou v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

S ohledem na výše uvedené shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost nepřijatelnou, a proto ji podle ustanovení § 104a s. ř. s. odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

Podle § 35 odst. 8 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., zástupci stěžovatele, který mu byl soudem ustanoven k ochraně jeho práv, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. V předmětné věci proto Nejvyšší správní soud ustanovenému zástupci – advokátu Mgr. Martinu Slezákovi – přiznal náklady spočívající: 1) v odměně za jeden úkon právní služby v částce 2100 Kč (převzetí a příprava zastoupení) podle § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, 2) v náhradě hotových výdajů v částce 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, 3) v náhradě cestovních výdajů v částce 150 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, v návaznosti na § 157 odst. 4 a § 158 odst. 4 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, a § 1 písm. c) vyhlášky č. 577/2006 Sb., kterou se pro určení výše náhrady za spotřebovanou pohonnou hmotu stanoví průměrná cena pohonných hmot, celkem tedy 2550 Kč. Tato částka bude zaplacená z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám zástupce stěžovatele do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. května 2007

:

JUDr. Radan Malík
předseda senátu